

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΡΙΘΜ. 17

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12, ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 4 Μαΐου 1875.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Δυστυχῆς παρηγορία
Μόνη σ' ἔμεινε νὰ λῆς
Περασμένα μεγαλεῖα,
Καὶ διηγώντάς τα νὰ κλαῖς.

Ὡς ἰατρὸς εἰς τὸ τέλος ἐπιδημίας πληρούσης τὸ νεκροταφεῖον καὶ τὸ βαλάντιόν του, ὡς σκύλος εἰς ὃν ἀφῆρέθη τὸ κόκκαλον ὡς παιδίον τοῦ ὁποίου ἐθραύσθη τὸ παίγιον, οὕτως εἰς τὴν πτώσει τοῦ κ. Βούλγαρη ἐθρήνησεν ὁ Θεοτούμπης.

Ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἀριστοφάνη τοὺς σοφιστὰς, τὰ εἰδῶλα εἰς τὸν Λουκιανὸν, εἰς τὸν Ῥοσεφῶρ τὸν Βοναπάρτην, ἀλλ' ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐπρόσταξε τὸν ἥλιον νὰ λάμπῃ ἐπὶ ἀγαθοῦς καὶ πονηροῦς οὐδέποτε συμπόσιον οἶον τὸ περὶ ὑπουργεῖον παρετέθη εἰς τοὺς ὀδόντας Σατύρου.

Τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἡδύσματα, ὥστε εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν γλείφει ἀκόμη τοὺς ὄνυχας ὁ «Ἀσμοδαῖος» καὶ ὡς ὁ ἀλεξάνδρινός ἐκεῖνος κοιλιόδουλος, ἀφοῦ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Λουκούλλου ἔχασε τὴν ὄρεξιν διὰ τὰ συνήθη φαγητὰ, οὕτω κακείνος μαδᾷ ἐκ τῆς ἀπελπισίας τὰς τρίχας τῆς οὐρᾶς του, ἀναλογιζόμενος ὅτι προέδρους Κασσιμάτας, ῥήτορας Δουζίνας, ἐρμηνευτὰς Σαριπόλους, Νικολοπούλους μεγαλοσταύρους, ὑποψηφίους Βιθυνοὺς, Γκίλλας ἐπὶ φορείου καὶ ἄλλους τοιοῦτους κάπωνας καὶ φασιανούς δὲν θέλει φάγει πλέον.

Πάντες ἡμῶν οἱ ἄνευ οὐρᾶς καὶ κεράτων συνάδελφοι ἐν ἀντιπολιτεύσει ἐῤῥιψαν ἐνθουσιῶντες εἰς τὸν ἀέρα τοὺς πῖλους, τὰ σκιᾶδια, τὰ φέσσια, τοὺς σκούφους ἢ ὅτι ἄλλο φοροῦσιν ἐπὶ τῆς σοφῆς αὐτῶν κεφαλῆς, ἀλλ' ἐκ μέρους ἡμῶν πᾶσα διαδήλωσις χαρᾶς ἢ τὸ ἐλάχιστον λάκτισμα εἰς τοὺς προμηθεύσαντας τοσοῦτην γέλωτος ὕλην ἤθελεν εἶναι μαύρη ἀχαριστία.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ ἄσμα ἐκρέμασεν ὁ προφήτης τὴν λύραν εἰς τὴν ἰτέαν τῆς Βαβυλῶνος· ὁ δὲ «Ἀσμοδαῖος» θραύων τὴν μάστιγά του ἀποθέτει τὰ δύο αὐτῆς τεμάχια ἐν σχήματι σταυροῦ ἐπὶ τοῦ λάκκου τῶν πεσόντων.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.